

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Χρονιά Β΄.

Μυτιλήνη, Γενάρης 1920

Ἄριθ. 1

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ : Ὁ ὄχτρος τῆς Γῆς.

ΗΓ. MOREAU : Ἡ Βουλζία (μετ. Α. Πρωτοπάτση)

Θ. ΛΕΦΚΙΑ : Σεβταλίδικο

ΤΑΚΗ ΚΟΝΤΟΥ : Ἐγερτήριο κτλ.

Φ. ΑΝΑΤΟΛΕΑ : Στὸ χελιδόνι.

Α. ΠΡΩΤΟΠΑΤΣΗ : Ἐπίγραμμα σὲ μαγαῖρι.

ΘΕΙΕΛΠΗ ΛΕΦΚΙΑ : Ὁ Μελέαγρος καὶ τὰ γριογούρουνο τῆς Καλυ-
δόνας στὴν Κριτική.

ΤΖΟΗ : Ἀξιός, Κάτι ἀπλώθη.

CH. BEAUDELAIRE : Ἡ διπλῆ ἢ Κάμαρη (μετ. Α. Πρωτοπάτση)

ΤΑ ΝΙΑΤΑ : Ἐπιθεώρηση - βιβλία καὶ περιοδικά.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Στοὰ Βαμβούρη ἀριθ. 1 (ἄντικρυ στὰ Τυπογραφεῖα
τῆς «Σάλπιγγας»)

ΤΟ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ Λ. 80

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Χρονιά Β'.

Μυτιλήνη, Γενάρης 1920

Ἄριθ. 1

Β'. ΣΕΙΡΑ ΚΟΚΚΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΟΧΤΡΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Πάνου στο πετρενιο φρύδι τοῦ βουνού, πού τὸ χῶμα βγάζει γκρίζα χαλίκια κ' ἢ στουρναρόπετρα μυρίζει δυνατὰ σὰ σφυροκοπηθεῖ ἀπ' τὸ πεισμιωμένο ἀστροπελέκι, εὐοῆκαν ἕναν ἄντρα νὰ σκάβη μὲ τὰτσαλένιο σμιλάρι του τὸν κόρφο τῆς γῆς. Τὰ μαλλιά καὶ τὰ μουστάκια του εἶχανε φροντώσει, καὶ στὰ μηλίγγια του ἦτανε κολλημένες οἱ μακριές του τρίχες ἀπ' τὸν ἴδρω τῆς ἄσωστης δουλιᾶς.

Τι κάνεις ἐσὺ ἐκεῖ κάτω; τότε ρώτησαν. Σήκωσε τὰ μεγάλα λακουδιασμένα μάτια του καὶ μίλησε μεσ' ἀπ' τὴ γούβα. Τὰ νινιά του γιάλιξαν μέσα στὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ξερολακκιᾶς, μὰ δὲν ἤξερε κανένας ἀλήθεια ἂν ἦτανε τὰ μάτια του πού ἀστραφταν ἔτσι, γιὰ, τὸ σιδερένιο καλέμι πού σπιθοβολοῦσε δαγκάνοντας τὴν τσακμακόπετρα:

Εἶπε:

— Δὲν ξέρω πότε ἦτανε. Μιὰ φορὰ ἔπαψα πιά νὰ εἶμαι παιδί. Ἐνα καλοκαῖρι ἄρχισε νὰ φτεροκοπᾶ μέσα στὴν ψυχὴ μου, κ' ἔκανε ὅλες τὶς ἴνες τοῦ κορμιοῦ μου νὰ τρεμουλιάζουνε γλυκά. Κατάλαβα πὼς ἕνα μυτικὸ δοκίμαζαν νὰ μοῦ μισοειποῦνε τὰ φύλλα πού ἔτρεμαν, καὶ τὰ καλάμια πού ψυθιρίζανε στὸ σούρουπο. Ὁ ἥλιος ἦτανε γλυκὸς σὰν κερήθρα καὶ τὸν αἰσθανόμορνα ἔως μέσα στὰ ἐντόσθια. Μιὰ κοκκινωπὴ ἀγριόγατα πήδηξε ἀπ' ὄνα δέντρο σάλλο, μένα παράξενο ξεσυρτὸ νιαούρισμα. Τάννοιωθα ὅλα. Οἱ μενεξέδες μὲ κύτταξαν κατάματα, κένα χελιδόνι μοῦ χαιδεψε τὰ μαλλιά μὲ μιὰ σπαθιά τῆς φτερούγας του. Σὰν πῆγα στὴ θάλασσα, τὸ νερό της πορπατοῦσε ὀλοζώντανα μὲ χαριτωμένα κινήματα. Οἱ στάλες ἀναπηδούσανε στὸν ἥλιο μὲ ἀστραπόβολη χαρά, καὶ τὸ κῦμα χαιδευότανε εὐτυχισμένο στὸν ἄμμο. Ἄκουσα ὅλο τὰκρογιαλί νὰ μιᾶ Κῆτανε ἢ ἀνερροῦσα πού συνέπερνε τὰ στρογγυλεμένα λιτρίδια καὶ θορυβούσανε μ' ἕνα δροσερὸ χαρογάλεμα...

Ἦμουνα τόσο καλὸς τότες! Ἡ στρογγυλὴ Γῆς κρεμούτανε μὲς τὸ γα-

λάζιο ἄπειρο σὰν ἓνα τεράστιο ρόδο φορτωμένο δροσοσταλίδες καὶ μοσκοβολιά. Μάντενα καὶ τὸ παραμικρότερο σάλεμα τῆς μυρτικῆς ζωῆς ποὺ ἐμφύχωνε τοὺς βράχους καὶ τὰ βουνά. Χαιρόμουνα μαζί μὲ τὰ δέντρα σὰν ἔβγαζαν τὴν καινούρια τους φυλλωσιά, καὶ δυὸ ροῦς πεταλοῦδες ποὺ παντρεύτηκαν μιὰν αὐγὴ πάνου στὰ βελοῦδα μιᾶς βυσσινιάς τάλιας, ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀπ' τὴν εὐτυχία τους. "Ἐνα ζεστὸ μεσημέρι σύρθηκε στὰ πόδια μου ἓνα μακρὸ πράσινο φίδι μὲ κίτρινα μάτια καὶ μοῦ σφύριξε μὲ θανάσιμην ὄχτρον. "Ἐκοψα τρυφερὴ γλόη καὶ τοῦβαλα στὴν ἐμπάση τῆς φωλιάς του. . . . "Ἦτανε μιὰν αὐγὴ τῆς ζωῆς μου. Καὶ ἦτανε ὁ δυνατὸς. "Ἐρωτας ποὺ μὲ ξυπνοῦσε ἔτσι ὠραία. "Ἡ ἀγάπη μου ἦτανε ὁμορφη, ἀπλὴ καὶ ἀνήξερη. Σὰν τῆς ἐσφιγγα τὸ ξανθὸ κεφάλι, ἐννοιωθα πὼς τὸ χρυσάφι τοῦ ἡλίου ἦτανε ἔτσι καλὸ, γιὰτ' ἦτανε λουσμμένο στὰ μαλλιά της, τὸ λύγισμα τῶν ἀψηλῶν λουλουδιῶν ἦτανε ἔτσι μουσικὸ γιὰτὶ ἦταν ἀρμονισμένο μὲ τοῦ κορμιοῦ της τὴ λίγεράδα, ἡ χάρη τοῦ κυμάτου ἀναδεύτηκεν ἤρεμα στὸν ἡσυχὸν ἀνασασμὸ τοῦ μικροῦ της κόρφου, καὶ τὸ δροσερὸ κατακύλισμα τῶν γλυμένω χαλικιῶν τῆς ἀκρογιαλᾶς τᾶκουσα ὀλοζώντανο μέσα στὸ γέλιο της. . .

"Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τρύπαγε τὸ βουνὸ σῶπασε. "Ἐσκυψε πάλι πάνου στὰ σύνεργά του, κ' οἱ χτυπιές του ἀκουγότανε κάμποσην ὥρα. Τὸ σμιλᾶρι του γύρευε τὴν καρδιά τῆς Γῆς. Χτυποῦσε πιὸ δυνατὰ, ὀλοῦνα πιὸ δυνατὰ, σὰ νὰ μεθοῦσε ἀπ' τὸ σκληρὸν ἤχο τοῦ σίδερου ποὺ μασσοῦσε τὴν τσακμακωπετρα. Τώρα οἱ σφυριές ἀντηχοῦσαν πένθημα σὰ νὰ γκρέμιζαν ἓν' ἀγαπημένο παλάτι. Κατόπι ξαναμίλησε :

"Ἐνα βράδυ ἐγίνε αὐτό. "Ἦτανε πολὺς κόσμος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα. Γύρω στοὺς μεγάλους καθρέφτες σκάλωναν κισσοὶ καὶ χαρτένια λουλούδια. Κάτου ἀπὸ τὸ πολὺ φῶς, ἀφρίζαν χρυσᾶ καὶ κόκκινα κρασιά. Πολλοὶ ἄνθρωποι ντυμένοι μιὰ τεχνητὴν εὐτυχία. Παντοῦ πεταλούδιζαν γυναῖκες μὲ ὠραία μακρουλά χέρια. Τὰ μάτια τους ἔπαιζαν ξαδιάντροπα κ' οἱ ἀνασαμιές τους ἔκαιγαν σὰ θερμοασμένες. "Ὑστερα. . . Νά. "Ἦτανε κείνη ἀνάμεσό τους. Πὼς ἐγίνε δὲν ξέρω. Τὰ φῶτα καὶ τὰ χρώματα ἄρχισαν νὰ χορεύουν ἀνακατωμένα μέσα στὸ μυαλό μου καὶ προστά στὰ μάτια μου τινάζούτανε λυσσασμένα ἓνα ζωντανὸ δύχτι ἀπὸ χιλιόχρωμες φωτεινὲς κλωστές. "Ἐπειτα ἓνας πόνος ἐδῶ στὸ στήθος μου σταμάτησε καὶ δέθηκε σὰν μεγάλος συγκρατημένος λυγμὸς, κ' ἓνα βουητὸ μὲς στὸ κεφάλι μου, σὰ ν' ἀδειασε ξαφνικά, καὶ μέσα στὸ κούφιο καύκαλο σφύριζαν ἀγέρηδες.

"Ἐλεσα στὰ γόνατα, σύρθηκα σὰ μαμοῦδι στὸ πάτωμα καὶ τοὺς παρακάλεσα :

Καλοὶ μου ἄνθρωποι. . Δώστε μου τὴν ἀγάπη μου πίσω! Εἶμαστε καὶ οἱ δυὸ μας τόσο καλὰ μαζί! "Ἐσεῖς εἶστε πολὺ ὠραῖοι εὐγενικοὶ. "Ἐγὼ ἤμουνα ἄσκημος καὶ ἡ ὁμορφιά της μ' ἔκανε νὰ φέγγω κοντά της σὰ λευκὸς Θεός. "Ἐσεῖς εἶστε στολισμένοι μὲ τόση ἀρχοντιά. "Ἐγὼ ἤμουνα πολὺ φτωχός, μὰ εἶχα τὰ μάτια της γιὰ διαμαντικά μου καὶ τὰ μαλλιά της ἦτανε ὄλο μου τὸ χρυσάφι. Τὸ μικρὸ της στόμα ἦτανε ἓνα δαχτυλίδι ἀπὸ κοράλλι, ὁ ἀκριβὸς μου ἀραβῶνας μὲ τὴ χάρὰ τῆς ζωῆς. . "ὦ, δώστε μου τὴν ἀγάπη

μου. Είναι μικρή κι' ανήξερη, και σέρονεται σαν πεταλούδα. Για σὰς θὰ εἶναι ἓνα παιχνιδάκι πού θὰ πεταχτῆ αὐριο Ἐνα λουλοῦδι πού θὰ μαδήσετε μέσα σ' ἓνα ποτήρι κρασί Ἐνα μικρὸ ρόδο πού καρφισώσατε για μιὰ βραδιά στὸ στήθος σας, πού θὰ παραπετάξετε κατόπι σαν θὰ βραχῆ ἀπ' τὸ κρασί. Μὰ για μένα εἶναι ὀλάκαιρη ἡ ζωὴ μὲ ὄλο της τὸ νόημα, μὲ ὄλους της τοὺς καῦμούς και τὶς γλυκάδες. Ὡ δώστε μου τὴν ἀγάπη μου ..

Οἱ ἄντρες μὲ τὰ σιδερωμένα ροῦχα και τὶς ἀνθισμένες μπουτουνιέρες μὲ κοροΐδεψαν γελώντας χυδαῖα. Οἱ ξαναμμένες γυναῖκες μὲ κύταξαν μεθυσμένα. Τὰ δόντια τους ἀστραφταν σαρκαστικά πίσω ἀπ' τὸ κρύσταλλο τῶν ποτηριῶν, και πάνου στὸ κεχιμπαρένιο κρασί τὰ χεῖλη τους βαμμένα μὲ καομίني μόρφαζαν ἀσκημα σαν ματωμένες λαβωματιές... Ἦτανε κ' ἡ ἀγάπη μου ἔτσι μεθυσμένη

Ὁ σφυροκόπος ἔσκυψε κι' ἄρχισε πάλι νὰ χτυπᾷ μὲ πάθος τὸ σμιλάρι του. Τώρα οἱ χτυπιές του ἦτανε σὰ νὰ στηθοσκοποῦσε τὴ Γῆς. Ἐλεες και γύρευε τὸν ἐσώτερο παλμὸ τῆς κεντρικῆς της ζωῆς, για νὰ μπήξῃ ἐκεῖ τελειωτικά τὴν ἀτσαλένια σφῆνα.

Τόγε ρώτησαν:

— Και τι κάνεις τώρα ἐκεῖ κάτω στὴ γοῦβα;

— Δὲ βλέπετε; Τρουπάω τὸ βουνό. Θὰ σκάψω ἓνα πολὺ βαθὺ-βαδὺ σαν τὸν κόνο μου φουρνέλλο, ὡς τὰ φυλλοκάρδια τῆς Γῆς. Θὰ σκάψω ὅλα μου τὰ χρόνια

Κατόπι θὰ τὸ γιομίσω μὲ φοιχτὲς ὕλες και θὰ βάλω φωτιά. Θάβρω μαρούτη δυνατὴ σαν τὴν ἔχτρα μου, κι' ἀλύπητη σαν τὴν ἐκδίκησή μου. Ἐτσι μιὰ νύχτα πού ὁ οὐρανὸς θὰ μὲ κυττάξῃ μὲ ὅλα τ'ἄστρα του, θὰ κάνω ὀλάκαιρη τὴ Γῆς νὰ πηδήσῃ βογγώντας, και νὰ τσακιστῆ σὲ χίλια ἐλεεινὰ κομμάτια μέσα στὸ κρού ἀπειρο ρημαγμένα ἀπ' τὴν ὀργή μου. Γιατὶ ὁ Θεὸς πὰ δὲν τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς.

Τοῦπανε:

— Τρελλὲ δυστυχισμένε! Κ' ἡ ἀγάπη σου; Ξετινάχτηκε τρομαγμένος μπροστὰ στὴν ἰδέα πού δέχτηκε σαν κόκκινη λουρίδα φωτὸς τιναγμένη πάνου στὸ σκοτάδι τοῦ θολωμένου του μυαλοῦ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ δυνατὸ κι' ἀλίγυστο μῖσος καμπούριασε μὲ ὀδύνη, κι' ἓνας λυγμὸς ἀνασήκωσε τὸ στήθος του τὸ βαρὺ σαν ταφόπετρα. Κατόπι δυὸ μεγάλα δάκρυα ἀγάπης γεννήθηκαν, ἀγνὰ και ὠραῖα μέσα στὰ κόκκινα ἀπὸ τὸ μῖσος μάτια του κι' ἀπ' τὰ λιγνὰ χεῖρια του ποῦπεσαν σαν τσακισμένες φτεροῦγες, βρόντηξαν χαρωπὰ στὴ γῆς τὰ σιδερένια σύνεργα τῆς ἐκδίκησης.

— Ὡ! εἶπε. Δὲ θέλω ἐγὼ νὰ κάνω νὰ πονέσῃ ἡ Ἀγάπη μου.

Στρατῆς Μυριβήλης

ΗΓΗΣΙΠΠΟΣ MOREAU

Η ΒΟΥΛΖΙΑ ΕΛΕΓΕΙΑ

Ἄ βρίζεται ὄνομα γλυκό, γιὰ ποίηση καμωμένο,
Ἔτσι γιὰ πῆτε δὲν εἶνε τῶνομ' ἀφτὸ ἢ Βουλζία;
Εἶν' ἢ Βουλζία μὲ τὰ νησιὰ κανὲ τρανὸ ποιάμι;
Ὅχι, οὐδὲ καλοφαίνεται, τόσο μικρὸ 'νέ ρέμα,
Καὶ μὲ μουρμουρητὸ κυλᾶ γλυκὸ σὰν τῶνομά του·
Μιὰ ρουφηξιά θὰ τόκανε γίγαντας διψασμένος·
Παίζοντα ὁ πράσινος τζουτζῆς ὁ Ὀμπερον στὶς ὀχτιές του
Μηδὲ τὰ κουδουνάκια του δὲ θ' ἄβρεχε ἂν τὸ πῆδα.
Μὰ τῇ Βουλζία τὴν ἀγαπῶ μὲ τὰ βατόμουρά της,
Καὶ μέσα στ' ἄθια ὅπως πηδᾶ καὶ τρέχει καὶ φλιφλίζει.
Πόσες φορές, μικρὸ παιδί, σὲ ἴσκιους σὲ πρασινάδες
Ἐκατσα καὶ μ' ἀθροπινῆ μιλιὰ εἶπα τοὺς σκοπούς της·
Ὁνειροπόλος ὁ ἄμοιρος—κι' ἄγριο μὲ νοματοῦσαν—
Ἄμα σκορποῦσα στὰ πουλιὰ τὸ ψωμί που μοῦ δίναν
Θαρρεῖς καὶ μίλα τὸ νερό: «ψωμάκι ἄμα σοῦ λείπει
Μὴ νιάζεσαι κι' ἔχει ὁ Θεός.» Μοῦ τὸ χρωστάει ἀκόμα!
Ἦτανε ἢ Ἡγερία μου κ' ἢ μαντικὴ φωνὴ της
Τοῦτο τὸ λόγο μοῦλεγε στὸν πόνο μου: «Ἔχε ἐλπίδα!
Τραγοῦδα, που σὲ μοίραναν οἱ μοῖρες μὲς τὴν κούνια·
Μήνα δὲν εἶνε ἢ μάνα σου, ἢ Καμίλλη σου κοντά σου;
Καὶ γὼ μὲ τὰ τραγοῦδια σου θ' ἀντιλαλήσω...» Ψέμα!
Ὁ νεκροθάφτης μοῦ ἄρκαξε καὶ μάνα καὶ Καμίλλη·
Οἱ φίλοι δὲ μοῦ λείπανε σὰν ἔφταξα ἐδῶ χάμου,
Μέσα στὰ ρόδα τοῦ Προβὲν λαλὲς δειλὰ ἀνοιγμένος·
Τὸ νύπνο τὸν ἀξύπνητο, τὸ νύπνο ποῦ ζουλέβω
Πῆς ὅλοι τους κοιμοῦνται πιά, καὶ τῆς ζωῆς μου ὁ δρόμος,
Που τζαγκρονοῦν τ' ἀγκάθια του καὶ τ' ἄθλια μου ξεσκλίδια,
Μνημόρια τότε ζώνουνε σὰ νᾶνε στράτα ἀρχαία.
Γύρισα μὲ τὴ λύρα μου μὲς τῶν κουφῶν τῇ χώρα·

Δίχως αντίλαλο ἔψαλα· μάβρα δλα μοῦ φανῆκαν
Κ' ἔσπασα τ' ἄγιο φίλντισι μέσα στήν παραζάλη
Καί τὰ κομάτια πέταξα στοὺς τέσσερις ἀνέμους...
Κ' ἔκλαψα ! Ὅμως σὲ συμπαθῶ Βουλζία μου ! Θέλω κι' ὄλας
Νὰ πῶ τὸν πόνο μου, ὁ πικρός, σ' ἕναν νὰ μοῦχει ἀγάπη,
Νὰ μοῦ μιλᾷ γλυκὰ γλυκὰ κι' ἄς μὲ γελᾷ, κι' ἀκόμα,
Πρὶν κλείσουνε τὰ μάτια μου στὸ φῶς τὰ πονεμένα,
Θέλω στερνὸ προσκύνημα νὰ κάνω στὶς ὀχτιές σου,
Νὰ ξαναδῶ κάθε δεντρί που τόσο ἔχω ἀγαπήσει,
Μὲ τὸ τραγοῦδι οἱ καλαμιές σου νὰ μὲ νανουρίζουν,
Καί νὰ τὰ ποῦμε τὰ ὄνειρα μὲ κειὸ τὸν ψέφτη ἀφρό σου.

ὁ Ἀντώνης ὁ Πρωτοπάτσης
τὸ μετάφραζε

ΣΕΒΗΤΑΛΙΔΙΚΟ

Τρέμει τ' ἀχείλι μου νὰ πεῖ τραγοῦδι
τρέμει ἡ καρδιά νὰ πεῖ τὸ βάσανό της
θένε φωτιά νὰ λτόσουνε τοῦ φόβου
τὰ κρούσταλλα στὰ φύλλα τῆς καρδιάμοι.
Θὰ πὰ νὰ πῶ νὰ μ' ἔβρει μεθυσμένο
σὰ βγεῖ τὸ βράδι τ' ἄστρο τῆς ἀγάπης,
νᾶρω τὴν ὥρα ποῦσαι πλαγιασμένη
μέσα στὸν πρῶτο νύπνο βυθισμένη
σὰ σκύλος νὰ γυρνῶ στὸ μαχαλάσου.
Γιὰ πέμον τώρα ὡς πόσα χρόνια νᾶναι
ποῦ μᾶβγαλε ἡ καρδιά κι' ὁ λογισμός σου.
Τὶ λές; δὲν πάνε τὰ πικρὰ τὰ λόγια;
Σωπαίνω· ἐσὺ νᾶσαι καλά· καὶ μπράβο
σ' εἶδα καὶ κόντεψα νὰ σὲ βασκάνω
μὰ τὴν ἀλήθεια ἐσὺ ὄλο κι' ὁμορφύνεις
σεῖδα προχτὲ καὶ θάμαξα, μονάχα
ταράχτηκα ποῦ σεῖδα μὲ τὰ μάβρα
τοῦ χάρου τὰ στολίδια φορεμένη.
Μὲ πήρε ἡ λύπη τῆς συχωρεμένης
Ἐ τὶ τὰ θές ποῦ τόλεγα ὁ καῦμένος
ἕναν καιρό, σὲ κεῖνα τὰ ζαμάνια,
μανούλα νὰ τὴν πῶ κοντὰ σὲ σένα.

ὁ Θείελπης ὁ Λεφκίας

PAULO MAJORA CANAMUS

“VIRGILIUS.”

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟ

Μέσ' τὴν πεντάχλωμην ἄβγῃ,
τεμπέλισσα μαχμούρισα,
τεντώνεται ἢ χανούμισσα,
ἢ βάρυπνη γι' Ἀνατολή.
Λεροί, βρωμιάρηδες ξυπνᾶμε
καὶ πᾶμε γιὰ τὴν καρναβάνα,
ποῦ τρίβοντας, «ἂν εἶσαι μάνα
καὶ πονεῖς», βογγητὸ ἀρχινᾶμε.
Κι' ἀπ' τὰ μαχμούρικα ἀκρογιάλια,
μέσ' τὴν πεντάχλωμην ἄβγῃ,
ὁ Γήλιος ἔκανε νὰ βγῇ
νὰ διῆ τὰ χάλια μας τὰ χάλια.

ΘΕΩΡΙΑ

— Καθῆστε χάμω, ρε, ὀκλαδόν !
Τοῦ ὄπλου τὰ μέρη θὰ σᾶς πῶ.
«Κάνη, κοντάκι» ἔχουμε δυὸ,
τρία τὸ «ῶραϊον κινήτων»
— Τοῦ ὄπλου τὸ «στόμιον» ἀφτῶνε,
ἀφ' ὅπου ἡ σφαῖρα πάει καὶ μπαίνει.
Θεὸ νὰ μοῦ πῆς γιατί; καῦαμένοι
«στόμα» λέν ἀπὸ κεῖ ποῦ τρῶνε.
— Τώρα, γιὰ τὴ σημαία ρωτῶ
καθένας μας ποῦ ὑπερασπίζει
γιὰ πές μας σύ, τί «ἀπηγγονίζει;»
— Μὰ κυρ λοχία..... τὸ στρατό.

ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ

— Τί ἔχεις; — Γιατρέ μου, στὴν κοιλιά,
στά στήθια μου, γιατρέ, πονῶ,
κι' ὅταν, γιατρέ μου, πορπατῶ.....
— Δός του «κινίνη κουταλιά!»
— Μιὰ γενικὴ ἀδιαθεσία
γιατρέ μου, κι' ὅταν ἀνασαίνω.....
— Καλά, καλά, καταλαβαίνω
«κινίνη κι' εἰς ὑψηροσία!»
Ἄμόνει ὁ Χιώτης Παναγίες
πῶς ἔψες εἶχε «πυρετὸν»,
μ' ἀπ' τὸ «βιβλίον ἀσθενῶν»
θὰ βγοῦν οἱ τέλειες «ἀγγαρεῖες».

ΓΥΜΝΑΣΙΑ

— Προσ'χή! Εμπρός μάρος! » Βρὲ σεῖς κοιμᾶστε!
Νὰ δοῦμε «λίρα» τό καζάνι,
πεὸς ἰὰπὸ σᾶς θὲ νὰ τὸ κάνη
Ἐν! δυό! Ζωή! Βρὲ θὰ μὲ σκᾶστε!
— «Ἄνδρες! Ἄλτ!» Μωρὲ τ' εἶν' ἄφτά!
Ἄκουσα κρότους ἑκατό!
«Δυὸ μέρες περιορισμο!»
— «Ἐμπρός, μάρος! τ' ὄπλο πεταχτά!»
— «Τοὺς ζυγοὺς λύστε μάρος!» Μ' ἄφτὸ ὅλοι
καλὰ τὸ κάνουν περισσά,
καὶ λέει καθένας, ποῦ κυτᾶ,
— «Μὲ τὸ καλὸ καὶ μέσ' τὴν Πόλη!»

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠ' ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Σὰν ἤμουνα μωρὸ παιδί,
Εἶχα ἓνα γαῖδαρο κουτσό,
στ' ἀμπέλι πήαινε μὲ στανιὸ
μὰ πέτα ὡς γύρναε στὸ παχνί.
Γιατί; δὲ μπόραγα νὰ νιώσω.
Μὰ σὰν γκρεμιούμαι γιὰ τὸ σπίτι
ὑστερα ἀπ' τ' «ἄλτ» τοῦ «διμοιρίτη»
«τοὺς ζυγοὺς λύστε» τώρα ὡς τόσο,
τώρα κατάλαβα γιατί,
γιατὶ στ' ἀμπέλι σὰν τραβοῦσε
ὁ γαῖδαρος δὲν περπατοῦσε,
μὰ πέτα ὡς γύρναε στὸ παχνί.

ΠΕΡΙΠΟΛΟ

— Κὺρ δεκανέα γιὰ μιὰ στιγμή
τάχα δὲν ἔχει ἀναπαμό;
Νά! κατὰ κεῖ μέσ' τὸ «σταθμό!»
ἔμεῖς τὸ πήραμε γραμμή!
Μὰ γιὰ τὴν «τάξη» ὅλο γγρονᾶμε
κι' ὅπιος τὴν «τάξη» μᾶς χαλνάει
στὸ Φιλοσοφικὸ «πέρνει τσάϊ.»
Κόσμε κοιμήσου! ἔμεῖς φυλάμε!
Κι' ἔχει ὁ καθένας μας ταμάχι
σὰν τὸ «καθηκόν» τὸν καλεῖ,
«βαδίζει καὶ παραλαλεῖ:
— «δὲν πὰ νὰ γόζεται ποῦ τάχει!»

ΕΣΠΕΡΙΝΟ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

Χριστέ, σὺ πού τὸ Γολγοθᾶ
μὲ τὸ σταβρὸ ἔχεις ἀνεβῆ,
κι' ἔφριξε ἡ θάλασσα κι' ἡ γῆ
ὅταν σοῦ μπήξαν τὰ καρφιά·
καὶ τοῦ Καϊάφα οἱ παληοδοῦλοι
σὲ δείρανε μὲ τὸ καλάμι,
κι' ἔτρεξε ὁ ἴδρωσ σου ποτάμι,
Χριστέ, Χριστούλη μου, Χριστούλη,
δὲν κλαίω σου τὸ μαρτύριο,
τὶ δὲν ἀνέβηκες τὸ κάστρο
διαβολονύχτα δίχως ἄστρο
νὰ «δώσης προσκλητήριο!»

ΣΙΩΠΗΤΗΡΙΟ

— Σκασμός! Τ' ἀκοῦς ρε παληκάρι,
ἄχνα μιλιὰ πειὰ τώρα ἄ βγάνης,
τὸν «ἅγιο Γιώργη ἄβγῆ θὰ κάνης»
μὲ τὸ θεριὸ καὶ τὸ κοντάρι.
— «Θαλαμοφύλακα» ὦρα πειὰ
νὰ «παραλάβης τὸ ἕλικὸ»
κι' ἔχε τὰ μάτια σου ἑκατὸ
νὰ μὴ σὲ πιάση βαρυπνιά.
Ὁ θάλαμος ροχαλητὰ
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη καὶ γιομίζει,
μοσκοβολάει, μοσκομυρίζει
λογῆς λογῆς μυρωδικά.

ΦΡΟΥΡΑ*

Ἄχ! ρίξε μιὰ ματιὰ, γλυκειά μου,
μέσ' ἀπ' τὰ κρίνινα ὄνειρά σου
καὶ μὲ τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά σου
πεντάθερμη, ἔλα, συντροφιά μου.
Μέσα στὸ κρῦο, παρηγοριά
ἔλα καὶ δὸς· τὶ νὰ μοῦ πῆ
μάβρη τ' ἀντίσκηνου ἢ σκεπῆ,
μάβρη ἢ ψυχῆ ἢ καρδιά βαρειά!
Μ' «ἔφ' ὄπλου λόγχῃ» παραδέρνω
μάβρα μεσάνυχτα κι' ἄβγῆ
κι' ἀκατερόντας «ἀλλαγῆ!»
κόβω καρφί, γιὰ τὸ κουβέρνο.